

Zgodnie ze stanowiskiem MSZ, które jest zbieżne ze stanowiskiem KNF prezentowanym w przywołanym wyżej piśmie DPP/023/206/11, „możliwość spowodowania poważnych szkód dla gospodarki narodowej lub dla ważnych interesów państwa” jako przesłanka odmowy wydania zezwolenia na utworzenia banku krajowego w wyniku przekształcenia oddziału instytucji kredytowej, jest zasadniczo odmienna od standardowych przesłanek stosowanych w ramach nadzoru ostrożnościowego nad bankami, a dotyczących badania niekorzystnego wpływu określonego działania na ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem lub możliwość skutecznego wykonywania nadzoru. Kryterium to jest ponadto odmienne od kryteriów przesądzających o odmowie udzielenia zezwolenia na utworzenie banku w normalnym trybie, wynikających z art. 37 ustawy – Prawo bankowe i stanowiących implementację do prawa krajowego przepisów dyrektywy 2006/48/WE, tj. gdy nie zostały spełnione wymagania obowiązujące przy tworzeniu banków lub zamierzona działalność banku naruszałaby przepisy prawa, interesy klientów albo nie gwarantowałyby bezpieczeństwa gromadzonych w banku środków lub gdy przepisy prawa obowiązujące w miejscu siedziby lub zamieszkania założyciela lub jego powiązania z innymi podmiotami mogłyby uniemożliwić skuteczne sprawowanie nadzoru nad bankiem. Tym samym należy podkreślić, że co do zasady utworzenie banku nie jest uzależnione od wpływu, jaki może ono wywrzeć na gospodarkę narodową i interes państwa, a przynajmniej powyższe przesłanki nie podlegają ocenie organu nadzoru finansowego działającego na podstawie i w granicach prawa określającego zakres przedmiotowy i podmiotowy oraz środki sprawowania nadzoru finansowego, w tym także pierwotnego i wtórnego prawa wspólnotowego.

Cele sprawowania nadzoru bankowego określone są w art. 133 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe oraz w art. 2 w związku z art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (t.j. Dz. U. Nr 157, poz. 1119 z późn. zm.). Należy podkreślić, że badanie opisaną wyżej przesłanki dla odmowy utworzenia banku nie znajduje podstaw w kompetencjach Komisji Nadzoru Finansowego określonej w tychże ustawach i wykracza poza określone w nich cele nadzoru finansowego.

Nowy przepis art. 42c ust. 2 ustawy – Prawo bankowe nie został przy tym w żaden sposób uzasadniony w projekcie ustawy, a jedynie porównano jego brzmienie do art. 124c ust. 2 ustawy – Prawo bankowe, dotyczącego podziału banków. Należy podkreślić, że przepis art. 124c ust. 2 ustawy – Prawo bankowe budzi poważne, zgłaszane uprzednio wielokrotnie zastrzeżenia ze strony nadzoru. Jak się wydaje, istnienie w systemie prawa przepisów, szczególnie gdy budzą one istotne wątpliwości lub zastrzeżenia co do ich zgodności z systemem prawa zarówno krajowego, jak i wspólnotowego, nie może być wystarczającym uzasadnieniem dla tworzenia na ich wzór nowych przepisów, które mogą rodzić podobne zastrzeżenia. Praktyka taka, polegająca na kreowaniu przepisów na podstawie analogii z już istniejącymi, bez pogłębionej refleksji i szerokiej analizy ich zgodności z systemem prawa, jak również możliwości praktycznego zastosowania, nie sprzyja z pewnością tworzeniu dobrego prawa, prowadząc do kreowania przepisów niskiej jakości, często dysfunkcyjnych.

Na zakończenie jeszcze raz pragnę zwrócić uwagę Pana Przewodniczącego na wyrażoną zarówno w opinii MSZ, jak i w stanowisku KNF niezgodność wprowadzanego do ustawy – Prawo bankowe art. 42c ust. 2 z prawem Unii Europejskiej. Należy podkreślić, że w myśl art. 8 dyrektywy 2006/48/WE Państwa Członkowskie nie mogą wymagać, aby wniosek o udzielenie zezwolenia został rozpatrzony pod względem potrzeb gospodarczych rynku.

Z poważaniem
DYREKTOR ZARZĄDZAJĄCY
Początek Prawno - Legislacyjny
[Podpis]
Marek Wodrychowski